

Pouť je cesta k sobě samému (Santiago de Compostela)

24. 11. 2021 7:00:00

Rozprava a zamyšlení nad desetidenní 280 kilometrů dlouhou pěší poutí z portugalského Porta k hrobu jednoho z dvanácti apoštolů, svatého Jakuba Staršího, ve španělském poutním městě Santiago de Compostela.

Kde se ve čtyřicetileté dívce zrodí nápad vyrazit úplně sama na 280 km dlouhou pěší pouť?

Nadchla mě myšlenka zažít něco netradičního. Je to pro mě způsob poznávání světa, ale ne tak, jak je to běžné, že si pojedete lehnout na 14 dní k moři do Chorvatska nebo si přes cestovku zaplatíte poznávací zájezd. Pro mě není cestování o tom, že budu někým organizována, ale přesně naopak. Důležité je pro mě poznávání různých kultur, tradic a zvyků, nikoli však z pohledu turistů, nýbrž hostů. Pouť je o tom, že se člověk setkává s neočekávaným, a proto jsem se rozhodla podniknout tohle dobrodružství. A sama.

To znamená, že jste povahou dobrodruh?

Pro někoho asi dobrodruh jsem, ale já sama se tak úplně necítím. Možná mám dobrodružnější povahu než většina mých přátel a víc odvahy k tomu vystoupit ze své komfortní zóny. K tomu být opravdovým dobrodruhem mi ale ještě pořád dost chybí. V mých očích jsou dobrodruhy ti, kdo zdolávají osmitisícovky nebo na voru přeplují oceán.

Je někdo, kdo vás k cestě inspiroval?

Těch inspirací je víc. Poprvé jsem o Svatojakubské cestě uslyšela při projektovém týdnu během svého studia na arcibiskupském gymnáziu. Později to byl cestovatel Ladislav Zibura, pro něhož byla pouť do Santiaga de Compostela začátkem jeho cestovatelské dráhy. A přispěly k tomu i různé knihy a filmy s touto tematikou.

Na pout' jste se vydala úplně sama. Jakou roli hraje při putování samota?

Od začátku jsem věděla, že pokud půjdu, tak jediné sama. Je to zkouška pro člověka, jestli vydrží sám se sebou, protože jestli tohle nezvládne, jak potom může vydržet s ostatními lidmi?

Ale může na cestě, kde proudí tisíce poutníků, být vůbec člověk sám?

Ač se všichni báli, že půjdu sama, nikdy jsem ve skutečnosti sama nebyla. Když člověk putuje sám, snadněji se seznámí. Chvilí jsem šla s Poláky, pak s Němkami, Argentincem, Američankou, ale také s Čechy a Slováky. Na pouti neexistují bariéry, všichni mají stejný cíl a během chvilky se z úplně neznámého člověka může stát přítel na celý život. Byly chvíle, kdy jsem se odpojila a chtěla jít sama. To byla právě výhoda putování na vlastní pěst, člověk se rozhoduje pouze sám za sebe a není na nikom závislý.

Skutečně jste o sebe neměla ani na chvíli strach?

Ani na vteřinu. Největší strach z neznámého mají paradoxně většinou lidé, kteří za celý život nevytáhli paty z domu. Mnozí mě považují za blázna a nerozumí mým krokům, protože jim média denně servírují, že svět je zlej a vše neznámé je nebezpečné. Mě se však na cestách v zahraničí nikdy nic zlého nepříhodilo, naopak se setkávám s větší vstřícností lidí než u nás doma. Místní venkované se s námi i přes jazykovou bariéru přátelsky dávali do řeči, jiní nám na cestu sami dávali vodu a ovoce z vlastní zahrádky. A všichni nám s úsměvem na tváři přáli "buen camino", tedy šťastnou cestu.

Jak probíhala samotná cesta?

Existuje asi dvanáct různě dlouhých základních tras, které začínají v Portugalsku, Španělsku, Francii nebo Anglii. Španělsky se Svatojakubská pouť jmenuje Camino de Santiago. Já se rozhodla pro tu portugalskou kolem pobřeží. Jako výchozí bod jsem si zvolila Porto. Důležitou součástí cesty je poutnický pas, který slouží jako osvědčení poutníka, že danou cestu ušel. Díky němu je možné za drobný poplatek přespát v ubytovnách, určených výhradně poutníkům, kteří se v nich na konci dne pravidelně setkávají a mohou tak sdílet zážitky a pocity z daného dne.

Kolik kilometrů jste denně musela ujít?

V průměru 25 až 30 kilometrů. Záleželo na umístění ubytoven, v nichž jsem přespávala, a dalších nejrůznějších okolnostech, jako je počasí nebo třeba únava či zdravotní stav. Jde se po značkách s vyobrazením žluté mušle hřebenatky. Cesta kolem pobřeží je nepředvídatelná, často prší a fouká silný vítr od oceánu. Já jsem měla štěstí, že jsem se s deštěm potýkat nemusela, takže má cesta mohla probíhat podle plánu.

Potkala vás během cesty nějaká krize?

Neměla jsem takovou krizi, že bych to chtěla vzdát a litovala svého rozhodnutí. Byly však chvíle, kdy jsem se na to chtěla vykašlat a nadávala jsem jak na sebe, tak na nohy, na cestu. To však zažije každý poutník a nikdo vám v té chvíli nepomůže. Poprat se s tím musí každý sám. Nakonec jde všechna bolest stranou, protože kdo jiný to za vás ujde než vy sám.

Můžete zavzpomínat na své pocity v okamžiku, kdy jste stanula před katedrálou?

Z Porta do Santiago mi to trvalo deset dní. Před samotným cílem mi začalo docházet, že se má cesta chýlí ke konci a přepadl mě pocit úzkosti. Byla jsem smutná, protože jsem věděla, že se budu muset rozloučit s mým putováním, ale také s lidmi, které jsem na cestě potkala. Snažila jsem se však nezapomínat, že cíl není to, za čím se ženu - ale že je to právě ta cesta. Když jsem dorazila do centra Santiaga a poprvé spatřila katedrálu svatého Jakuba, pomyslela jsem si: To je ono?! To je můj cíl?! Nijak zvlášť mě to neohromilo. Všude kolem to ale žilo, každý to prožíval po svém, někdo tančil a zpíval a někdo vyčerpaním padl k zemi. A já nakonec pocítila úlevu, že jsem to dokázala.

Svatojakubská pouť je úzce spjatá s křesťanstvím.

Nemyslím si, že pouť je určena pouze křesťanům, ale všem duchovně založeným lidem. Na cestě jsem potkávala jak křesťany, tak i ateisty nebo dokonce muslimy. Důvodů proč právě Santiago může být spousta. Někteří jdou pouť čistě za vyšším poznáním, ať už sebe sama nebo Boha, někdo se rozhodne, že chce prostě jen zhubnout. Já jsem si chtěla vyčistit hlavu, přemýšlet o věcech, na které v běžném životě nemám čas. Ale také jsem se těšila, že poznám nové přátele z celého světa a vyzkouším, kde jsou mé hranice. Jak fyzické, tak psychické. Ač se nehlásím k žádné církvi, místo, kde jsou uloženy ostatky svatého Jakuba, ve mně vyvolalo zvláštní pocity. To místo je magické. Doslova sršelo energií. Částečně si to vysvětluji tím, že ta energie vychází ze stovek poutníků, kteří když dorazí až sem, vybuchne v nich obrovský nával štěstí, euforie, úlevy a vlastně všeho dobrého. Je to místo dobra. Všichni jsou tam šťastní.

Jak jste vy osobně prožívala tyto chvíle?

Sedla jsem si jednoduše na zem a jsem si jistá, že bych tam vydržela sedět hodiny a koukat na tu velkolepost. Ale přisedl si ke mně podivný chlapík s kartami v ruce a začal mi ukazovat nějaká kouzla. Myslela jsme si, že je to bezdomovec a nabídla mu peníze. Odmítl. Ukázalo se, že je to pekař z Barcelony, který přijel na 2 měsíce nasávat energii ke katedrále. K tomu uměl perfektně anglicky. Zastyděla jsem se za svoji povrchnost. Často je dobré odhodit předsudky.

Jistě jste se seznámila s osudy mnoha poutníků. Utkvěly vám některé v hlavě?

Zaujal mě příběh dvou Italů, které jsem na cestě mýjela. Celou dobu jsem si myslela, že patří k sobě, ale až jednoho večera jsem zjistila, jak to s nimi doopravdy je. Poprvé se seznámili před 4 lety při dobrovolnické činnosti v Africe, bohužel však na sebe ztratili kontakt. A nyní se úplnou náhodou setkávají tady v Portugalsku. Je to osud, nebo co je to? Jindy se na této pouti jeden Američan setkal se Švédkou a druhou cestu už jdou společně jako manželé. Těch zajímavých

příběhů je víc. Například pouť ušla skupina nevidomých a neslyšících, kdy jeden z dvojice byl doslova „oči“ a druhý „uši“. Jejich vzájemná spolupráce prakticky odstranila jejich handicap. Když mi pak někdo říká, proč něco nejde a nepůjde, vzpomenu si přesně na tenhle okamžik. Poutníci jsou propojení. Všechny spojuje jeden cíl, tahle cesta. A tahle cesta to je dobro.

Věříte na osud?

Nevím, jestli se některé věci dějí z nějakého důvodu nebo je to jen shoda náhod. Myslím si ale, že to můžeme nějak ovlivnit. Osud nám vždycky nějak přihraje, ale je na nás, jak s tím naložíme.

Co pro vás znamená pouť?

Pouť je cesta k sobě samému. Na pouti jsem měla pocit absolutní svobody. Člověk si uvědomí, jak málo vlastně potřebuje, že jeho jedinou starostí je, kde bude spát a co bude jíst. Všechny problémy šly stranou. Pouť je jakousi formou psychohygieny. Ač se to nemusí zdát, já jsem si vlastně během své pouti odpočinula.

Na takto vyhlášených poutích je dnes už prakticky nemožné jít sám. Nenapadlo vás vymyslet si nějakou pouť vlastní?

Nepřemýšlela jsem o tom, ale myslím si, že být sám má velké opodstatnění. Může to mít své kouzlo, zatím jsem však až tak daleko nedozrála.

Snažila jste se svoji cestu nějak zdokumentovat?

Psala jsem si deník. Myslím si, že je dobré si zapsat jak místa, která člověk navštíví, tak zážitky, pocity a jména. Člověku to po pár dnech začne splývat a těžko vzpomíná, co se který den stalo. Navíc může deník sloužit jako hezká vzpomínka a člověk se vždy může s odstupem času vrátit a připomenout si, co zažíval, jak tehdy uvažoval a kým vlastně byl.

Jedná se o vaši první cestovatelskou zkušenost tohoto typu?

Tohle je ta nejbláznivější a nejlepší věc, kterou jsem zatím podnikla. Rok jsem žila v Americe, kterou jsem se snažila co nejvíce procestovat. Od Niagarských vodopádů přes Grand Canyon až po výhled na New York z Empire State Building. Podívala jsem se také do Mexika k mayské pyramidě Chichén Itzá, která je zařazena mezi sedm divů světa, a do Belize, kde jsem poprvé spatřila skutečnou chudobu, která se s tím, na co si mi v České republice stěžujeme, nedá srovnat.

Jaký je váš další cestovatelský cíl?

V hlavě toho mám víc, pořád bych chtěla něco objevovat. Teď mám v plánu na vlastní oči spatřit polární záři. A když už se mi ten nápad jednou v hlavě zrodil, tak už ho musím uskutečnit. Možná už příští rok.

Autor: Jiří Klabal | středa 24.11.2021 7:00 | karma článku: 5.52 | přečteno: 83x

Zdroj: <https://klabal.blog.idnes.cz/blog.aspx?c=779202>